

Proje devam ediyor,
Hilvan daki guzel cocuklarla beraberiz...
Hepimiz sevgi ve saygilarimizi yolluyor;
sevgili Kubra nin dun e ait notlarini paylasiyoruz...
ILKYAR

--

Cocuklarimiz, ilk goz agrilarimiz, ilk yarimiz;

hele ki uzaklardaki, YIBOlardaki cocuklarimiz, kardeslerimiz...

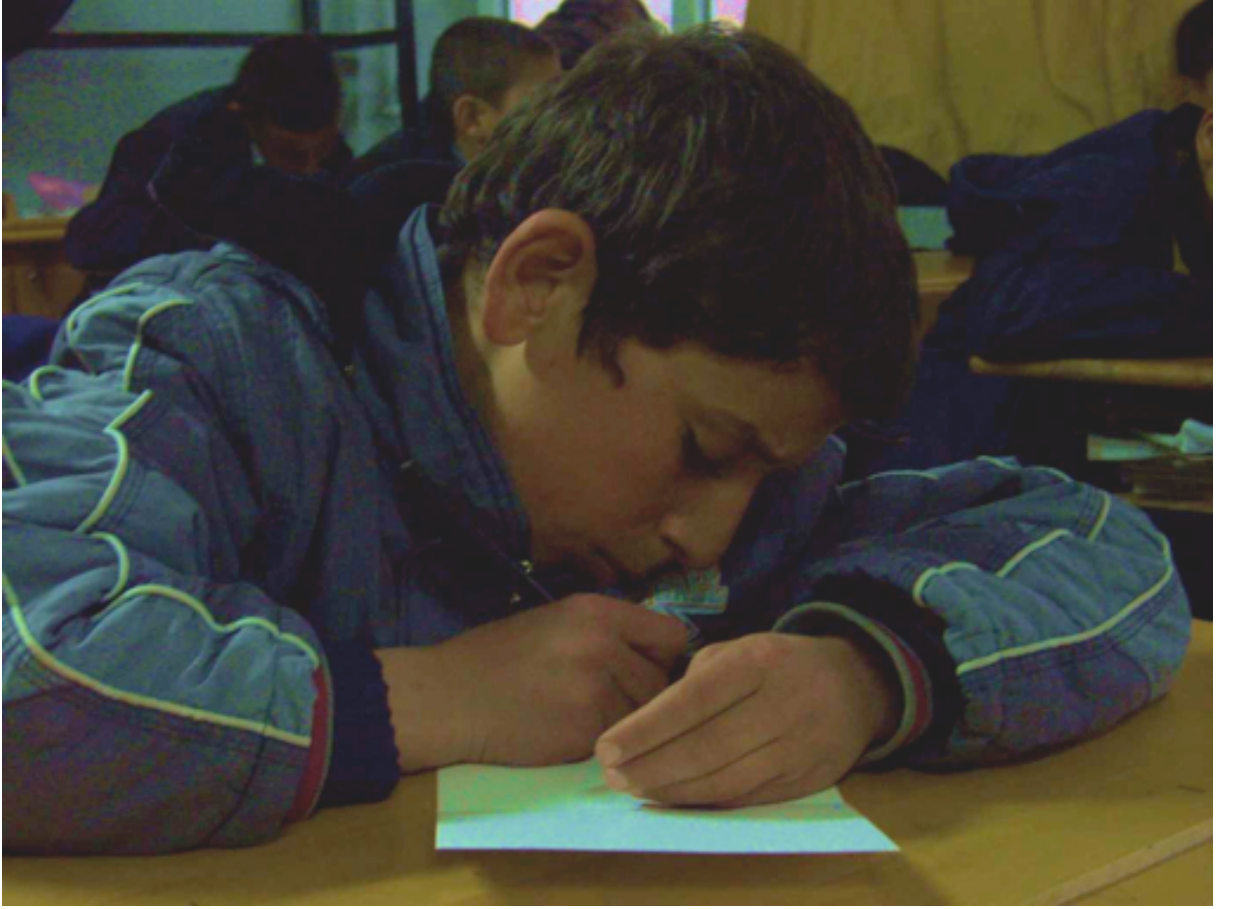
www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

ŞANLIURFA MERKEZ YİBO DAN..

07.02.2012

Güneş ilk ışınlarını gönderirken yeni bir güne başladık. Hızlıca toparlanıp kahvaltıya geçtik. Oldukça erken bir saat olmasına rağmen bir grup çocuk bizi uğurlamak için uyanmışlar. Rüyalarını, sıcacık yataklarını terk etmeyi göze almış bir şekilde bekliyorlar bizi. Gözlerimin dolmasını engelleyemiyorum...

Şanlıurfa Merkez Yibo'ya doğru yola çıkıyoruz. Şehir merkezinde bir okul olduğu için tüm öğrenciler yatılı olarak okuyorlar. Her çocukla geçirilen her an çok değerli de, yatılı kalan öğrencilerle kurulan duygusal bağ daha güçlü oluyor sanki. Gündüzlü öğrencilerle bir şeyler yarım kalıyor gibi. Gün içindeki koşuşturmacının arasında kaybolup gidiyoruz. Doruğuna varan enerji silsilesinin ardından dinginliği arıyor insan. Dinginlik sessizliği de bütününde tutmalı. İnsanın güvendiği temelin bir anda çekilmesi sonucunda meydana gelen sessizlik... İnsanı ürkütmeyen, korkutmayan, günlük dil kelimeleriyle açıklanamayan bir sessizlik... İşte yataktan girip kapısından ağır ağır çıkarken merdivenleri boş duvarları izliyorum, tanımını yapamadığım bir kaygının içinde buluyorum kendimi. Hissettiğim kaygı herhangi bir çocuğu bir daha göremeyecek olmaktan oluşan bir kaygı değil. 7 Şubat gününü bir daha deneyimleyemeyecek olmanın kaygısı da değil.

Her gidilen okulda farklı yüzlerle karşıyoruz, her bir yüz farklı yaşantıların izlerini taşıyor. Farklı yaşantı çizgiler anlamlı bir bütün içinde sınırlarını oluşturmaya yaklaşıyor günün sonuna doğru. Ve gün bitip de akşam yatakhanelere dağılınca çocuklarla yüz yüze yaşama dair sohbetler ederken sınırlar tamamen tamamlanıyor, çerçeve belirginleşiyor. İşte bu çerçeve Şanlıurfa Merkez Yibo'nun kültürünü oluşturuyor. Derdine düştüğüm kaygı bu kültürü bir daha tadamamaktan kaynaklı. Bu gece yatakhane odalarından birinde toplandık tüm kız öğrencilerle. Eğlence esnasında utangaçlıklarından, çekingenliklerinden, ne yazık ki ikinci plana atılmışlıklarından içlerindeki coşkuyu eyleme geçiremediler. Okulumuz çoğunlukla Arap kökenli. Araplarda kız çocuklarının okutulmasına pek yaklaşılmaz, ailenin büyükleri kızlarını okutmayı yeğlemezler.

Hem fedakâr ve duyarlı öğretmenlerin köyleri dolaşıp ailenin büyüklerini ikna etmeyi başarması hem de cinsiyet eşitsizliğinin farkında olup bu dengesizliğin üstesinden gelmeye çalışan ailelerin katkısı sonucunda her sınıfta bir iki de olsa kız öğrencilerinin olması hem üzücü hem de sevindirici. Ancak kızlarımız erkekler arasında azınlık olmanın etkisiyle olsa gerek öylesine suskunlar ki.. Düşünmediklerinden, bilmediklerinden, önemsemediklerinden değil söz söyleme hakkını almaya cesaret edemedikleri için. Aynı cesaretsizlik ve ürkekliliği akşam eğlencesinde de görüyoruz. Onları dans etmeye kaldırmak gerçekten yorucu bir iş, hele ortaya çekip oynamasını sağlamak daha da güç. Çocukları zorla ortaya çekmek de istemiyorum, kendilerini rahat hissedemedikleri bir alana sürüklemek mantıklı gelmiyor. Biz de bir köşede omuz omuza halaylarımızı çekmeye başlıyoruz, türküler ilerledikçe coşku da artıyor; ancak içlerindeki mevcut olan coşkunun farkına geç varmalarının etkisiyle kızlarımız çözümlerini kendileri buluyor.

Gecenin tadı damağımızda kalmamalı, içimizde kalan her şeyi yaşamalıyız. Giriyoruz bir odaya, başlıyor türküler söylenmeye. Önce acıklı, insanın yüreğine dokunan, duyguları dile getiren yanık türkülerle başlıyoruz. Ardından günü mutlu bir şekilde bitirmenin gereksinimiyle hareketli, kıpır kıpır türkülere geçiyoruz. Şimdi bütün kızlarımız ortada.. Tüm utangaçlıklarından arınmış, kendilerini serbest bırakmış, içinde kalanları tamamlamış bir şekilde karşımızda... Omuzları dik, başları yukarıda gözlerinin içine bakıyorlar. Ve ben de ortada olmama rağmen kızlarımızı derin bir sessizlikle izliyorum.

Söylenmemiş, tamamlanmamış, yarım kalan, içimde bir yara gibi kalan, tüm sözcüklerin okuyamayan, okutulmayan güzel kızlarımıza dokunması dileğiyle...

Kübra Özkan

Uludağ Üniversitesi

Sosyal Psikoloji Y.L.

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

ilk göz ağrılarımız, ilk yar'larımız...